



Х. К.

Късна есенъ

Есенъ, дълбока есенъ! Сиво небе, низки, тежки, влажни облаци. Голи и прозрачни оставатъ градинитѣ и горитѣ. Всичко се вижда и презъ най-голѣмия гжсталакъ, гдето презъ лѣтото не проникваше човѣшко око. Старитѣ дървета отдавна сж се оголили, а само по-младитѣ отдѣлни дръвчета още

запазватъ своитѣ увѣхнали жълто-кафяви листа, които заблестяватъ като старо злато, когато върху тѣхъ паднатъ легатитѣ лъчи на есенното слънце. А колко горди бѣха дърветата съ своитѣ ярко-зелени листа презъ пролѣттята и колко красиви — съ своята извънредно пѣстра премѣна презъ ранната есенъ, когато гората приличаше на истински



Малкитѣ паячета отиватъ на зимна квартира

килимъ съ най-разноцвѣтни багри, съ всички тонове на жълто и червено! Сега земята е постлана съ сухи листа: меки и пухави въ влажно време, а сухи и крехки, когато е студено, така че шумѣтъ на чо-